Erezia „bisericilor nedepline”. O deviație eclesiologică în Teologia Dogmatică Ortodoxă, volumul II, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae

Având tot respectul fată de Părintele Academician Profesor Dumitru Stăniloae pe care unii îl consideră un om cu „viață sfântă”, care a tradus Filocalia în 12 volume, viata și lucrarea Sfântului Grigorie Palama, Teologul Energiilor Necreate, opere ale Sfinților Maxim Mărturisitorul, Dionisie Areopagitul, Atanasie cel Mare, Chiril al Alexandriei și Grigorie de Nazianz, ne aplecam asupra capitolului Biserica- Trupul Tainic al Domnului din Teologia Dogmatică Ortodoxă volumul II, pagina 275-276 în care se scriu urmatoarele erezii :

” **Dar atunci se pune întrebarea: Ce sunt celelalte confesiuni creștine care nu mărturisesc o astfel de unire intimă și lucrătoare a lui Hristos cel integrat in ele? Socotim că ele sunt biserici nedepline, unele mai aproape de deplinătate, altele mai depărtate. Contrar mitropolitului Platon, care socotește că toate confesiunile sunt despărțaminte care s-au format egale ale aceleiași unice Biserici, spiritul învățăturii și tradiției ortodoxe ne impune să socotim că confesiunile neortodoxe sunt desparțaminte care s-au format într-o anumită legătură cu Ea, dar nu se împartașesc de lumina și de puterea deplină a soarelui Hristos. Într-un fel deci Biserica cuprinde toate confesiunile desparărțite de Ea, întrucât ele nu s-au putut desparți deplin de Tradiția prezentă în Ea. De altfel, Biserică în sensul deplin al cuvântului este numai cea Ortodoxă.** „

Mai departe se dă o explicație denumirii de biserica vorbind despre faptul că **„întreaga creație se află obiectiv încadrată în Logosul dinainte de întrupare, deci în faza Bisericii înainte de Hristos, chemată sa devină Biserica lui Hristos**”.

În acest sens se poate înțelege denumirea de **biserică**, dar ca și comunitate umana, creație a lui Dumnezeu, dar alterată, în care Purtarea de grijă a lui Dumnezeu este prezentă, Dumnezeu nu și-a distrus creația care s-a îndepartat de El, ci a conservat-o și a condus-o prin lucrarile Sale necreate spre mântuirea care avea sa vină prin Hristos la plinirea vremii.

Dar acest lucru în iconomia mântuirii nu însemnă sub nici o formă **Biserica** așa cum este definită și consacrată definitiv prin Simbolul de Credința, anume Comuniunea sfinților care se împartașesc de Harul Necreeat, cetațenii Imparăției Cerurilor care se împartașesc cu Hristos în Liturghie, și care intră în Biserică prin Taina Botezului care este Ușa Imparatiei Cerurilor.

Însași spatiul liturgic al cladirii bisericii are simbolistică eshatologică, totul în Ea amintind de Împaratie, pentru ca în Ea ne aflam fizic în Împarație.

Definiția **bisericii** ca societate umana cazută calauzită de Pronie dar care nu se poate mântui din cadere, stare în care se află toate comunitatile eterodoxe, care au fost taiate din **Biserica cea Una**, cea la care Pronia Dumnezeiască îi conduce pe toți în chip tainic, ca să lepede fiecare membru în mod conștient biserica cea nemântuitoare *și* sa vină în Împarația Cerurilor care este doar **Biserica Ortodoxă**, singura care mântuiește.

Deci nu se poate vorbi de *o* nedeplinătate ci de o lipsă de Har mântuitor, de o rămânere în zona stricăciunii și în această viața și în celalată(șeolul). Ce folos să te gasești într-o **biserică nedeplină** care nu te poate vindeca, lumina și îndumnezei? Adică nu te poate mântui. Mântuirea presupune comuniunea cu Hristos cel Viu, cel Înviat, nu o comuniune cu un hristos desfigurat, fals, mincinos.

Sfantul Ioan Hrisostom ne spune că toți cei din Vechiul Testament au mers în iad, chiar și cel mai mare om nascut din femeie, Sfantul Ioan Botezatorul în Omilia a XXXVI-a la Matei (pg 447-448), aratând că mântuirea a venit prin pogorârea lui Hristos la iad. In acest context se înțelege ceea ce spune Sfantul Grigorie de Nyssa atunci când vorbeste despre **„biserica ajunsă în noroiul pacatului, împiedicată prin șarpe și cazută la pamânt și ajunsă în căderea neascultării.**”(pg 276) la fel si Sfântul Ioan Hrisostom vorbește despre biserica trasă în jos, întinata, uscată, roabă, goală, murdară de sînge, slujnica demonilor.

În contiunare la pagina 276 se afirmă: „ **Dacă Mișcarea Ecumenică tinde să refacă unitatea Bisericii, ea trebuie sa tindă către cea mai intimă prezență**

a lui Hristos întreg în rândul credincioșilor….. care il experiază Biserica Ortodoxă.„ Mișcarea Ecumenică pornește de la ideea cum că Biserica nu ar fi unitară și Ea trebuie sa-și refacă unitatea. Ideea unei **supra Biserici** se observă din aceste randuri și puternica influneță a ideii de Biserică deplină unită cu Capul Hristos prin pastrarea tradiției de viață a Bisericii Primare și celelalte biserici nedeplin unite cu Capul Hristos, dar care prin Mișcarea Ecumenică tind spre această unire.

Aceasta învațatură neagă dogma unității nepieritoare a **Bisericii celei Una și Unică** și faptul că ereticii sunt rupți de Ea și ei pot reveni prin lăsarea ereziilor la Ea, sau pot ramane înafara Ei, lipsindu-se de Harul Mantuirii. Biserica nu își pierde unitatea prin faptul că ereticii o părăsesc prin anatema Sinoadelor și a Parinților. Dar dacă este privită eclesiologia dupa **Rahner** și **Congar** atunci Biserica nu este unitară, Ea trebuind sa își refacă unitatea deplină, pentru că fiecare denominațiune are reminiscențe de Har, **Har nedeplin în Biserici nedepline**?! Idee care nu se regăsește în tradiția ortodoxă.

Mai departe se atinge problema mântuirii: „**În situația actuală de nedeplinatate bisericească a diferitelor confesiuni creștine, se pune întrebarea: Se mântuiesc membrii lor? Sau există mântuire în afara Bisericii, care nu e decât Una în sensul deplin al cuvântului?**”(nota noastră-Să înțelegem că există și un sens nedeplin al cuvântului Biserică?) Raspunsul la această întrebare nu are nici o trimitere patristică ci apare ca o parere personală a autorului, care enumeră cauzele pentru care cineva s-a trezit fără să vrea în cultul eretic în care viețuiește: „**Participarea lor nedeplină la Hristos, și aceasta în mare masură fara vina lor, poate va avea ca urmare o participare nedeplină la El și în viața viitoare, conform cuvântului Mantuitorului: ” În Casa Tatalui Meu multe locașuri sunt”(Ioan 14, 2)**

A presupune o participare nedeplină după moarte a celor nascuți în erezie la Hristos este un concept care pornește tot din ideea comuniunii nedepline sau imperfecte cu Hristos înafara Bisericii depline.

Dar această idee este contrazisă de Sfânta Evanghelie în dialogul dintre Mântuitorul Iisus Hristos și femeia samariteancă(Ioan 4, 19-23), samaritenii se închinau în mod greșit în Muntele Garizim și nu la Ierusalim. Răspunsul Mântuitorului ne arată fermitatea dialogului cu ereticii Vechiului Testament în raport cu iudeii despre care Hristos spune că „**mântuirea din iudei**

este” mărturisind ferm prin aceasta că samaritenii greșeau închinânduse acolo de unde nu provenea mântuirea, adică Hristos, Cel care vorbea cu ea(cu eretica), dialogul cu ea având ca scop aducerea ei la Desăvârșirea Legii Vechi care pregatea mântuirea prin Mesia Hristos, iar în versetul 7 Hristos îi cere apă, intrând în dialog cu eretica samariteancă, dându-ne exemplu cum trebuie să dialogăm cu ereticii, scopul fiind ca și ei sa primească Apa cea Vie, adică Adevarul, lepădându-se de minciuna ereziei.

La fel la Matei 18, 15-17 Mântuitorul ne arată în ce stadiu se gasesc cei ce nu ascultă de Biserică(ereticii). Ideea din Teologia Dogmatică Ortodoxă vol 2 este contrazisă și de tradiția Bisericii Ortodoxe prin **Canonul 47 Apostolic** care spune că „**Episcopul, sau Presbiterul pe cel ce are Botez după adevăr, de-l va boteza din început, sau pe cel spurcat de către cei necinstitori de Dumnezeu, de nu îl va boteza, să se caterisească. Ca unul ce-şi bate joc de Crucea, şi de Moartea Domnului, şi nu osebeşte pe Ierei de către minciunoierei.**” arătând că aceștia(ereticii) sunt întinați prin acțiunile lor liturgice nemantuitoare care întineaza pe om, iar preoții lor sunt minciunoierei**.**

Dar este contrazisă și de Sfântul Ciprian de Cartagina care explică de ce este imposibilă mântuirea înafara Bisericii Ortodoxe : „**asemenea oameni (cei născuţi în erezie), chiar dacă au fost ucişi în numele credinţei lor, nu-şi vor spăla nici cu sânge greşelile lor. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, şi suferinţa n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. (…) Nu pot rămâne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți cu Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi daţi fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinţei, ci pedeapsa trădării, şi nu sfârşitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceştia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturiseşte că e creştin, ca şi diavolul care adesea minte că e Hristos, căci Însuşi Domnul ne atrage luarea-aminte şi zice: «Mulţi vor veni în numele Meu spunând: Eu sunt Hristos, şi pe mulţi vor înşela.» După cum el nu e Hristos, chiar dacă înşeală cu numele, la fel nu poate fi creştin cine nu rămâne în Evanghelia lui Hristos şi a adevăratei credinţe**” [221; 444] și apoi Sinodul de la Laodiceea a dat acest canon care se găseşte în Cârma Bisericii numită Pidalion : «**Nici un creştin nu se cuvine să părăsească pe martirii lui Hristos şi să se ducă la pseudomartiri, adică la ai ereticilor sau la cei ce mai înainte au fost eretici; căci aceştia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce**

la dânşii să fie anatema. »(Laodiceea canon 34). Apoi citatul de la Ioan 14, 2, *care este* adus ca argument in Dogmatica sa, se refera la faptul ca oricine are acces la Împărația lui Dumnezeu, oricine poate deveni membru al Bisericii Ortodoxe, locurile fiind nelimitate, în nici un caz nu se poate vorbi de o mântuire a celor ramași înafara relației cu Hristos.

Sfântul Ciprian de Cartagina în Scrisoarea LXXIV Catre fratele Pompeius(Scrisori, pg380, ed.Sofia) spune „**căci daca la eretici pentru aceasta nu este Biserică, fiindcă Biserica este Una singură și nu poate fi împarțită, și dacă pentru aceasta (nn pentru ca sunt eretici) nu este Duh Sfânt, fiindcă(nnDuhul Sfânt) este Unul singur și nu poate fi la profani sau la cei diafara(nnBisericii celei Una) de bună semă și Botezul care este strâns în aceeași unitate nu poate fi la eretici, fiindcă nu poate fi desparțit nici de Biserică, nici de Duhul Sfânt**." și continuă argumentarea Sfântul Ciprian, aratând că dacă ereticii ar avea botez atunci neaparat ar trebui sa aibă și hirotonie și „**este o prostie și sa se spună că cineva se poate naște duhovnicește la eretici, unde nu se îngaduie Duhul**" aratând Sfântul prin aceasta că nu există Harul necreeat mântuitor la eretici ci există Harul proniator care îi ține pe aceștia în viața biologică și mișcă sufletul lor către Adevăr pentru că „**Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mantuiască și la cunoștința Adevarului să vină." (I Timotei, 2, 4)**

Sfântul Nectarie de Pentapole a scris o carte conținând o argumentație bogată în privința căderii reale din Trupul Bisericii a unei Biserici Locale, Biserica Romei, care din Biserică a devenit adunare papistașă,cu titlul sugestiv „**Cum papa și supușii lui s-au desparțit de Biserica lui Hristos**" Sfântul Iustin Popovicine vorbeste iarași de ecumenism ca dialog al minciunii și amestecarea umanismelor europene cu teologia. La fel Ieromartirul Daniil Sisoyev ne vorbește despre lipsa mântuirii celor aflați în erezie și datoria noastră de a-i aduce la Adevar.

Dacă Hristos văzând inima unui iehovist, papistaş, penticostal, sau păgân I se va descoperi în chip tainic, îl va îndemna să părăsească eresul sau păgânătatea şi îl va conduce la Biserica Ortodoxă. Ca exemplu avem cazul **sutaşului Corneliu din Faptele Apostolilor,** care era om drept şi bun, milostiv, cu multe virtuţi, dar toate nemântuitoare. De aceea Duhul Sfânt a venit la el şi a grăit cu dânsul îndemnându-l să meargă la apostolul Petru ca să fie botezat, deci să intre în comuniune cu Hristos şi cu Biserica Lui.

Prin aceasta vedem că Dumnezeu este nepărtinitor şi nu lasă pe nimeni în bezna morţii, dar în acelaş timp cei care rămân înafara Bisericii Ortodoxe – în opoziţie cu kakodocsii (rău slăvitorii, cei care blasfemiază în felul acesta pe Duhul Sfânt) nu se bucură de roadele Jertfei de pe Cruce a lui Hristos. Pentru ei Hristos este ca şi cum nu ar fi venit şi ca şi cum nu ne-a mântuit, ei trăind exact ca în perioada Vechiului Testament, în «**umbra morţii**» sufleteşti, aşteptându-i la sfârşit iadul conform Sfântului Ignatie Briancianinov.

Ideea participării graduale la mântuirea în Hristos nu se regăsește în Tradiția Bisericii, participarea la viața lui Hristos, la viața Sa ca Dumnezeu, se realizează numai în comuniune cu Biserica Ortodoxă, înafara Ei nu există participare la Viata Treimică ci doar chemare la Ea, care este Biserica Ortodoxă.

Profesorul de Dogmatică Dimitrie Tselenghidis spune "**Nu există mântuire înafara Bisericii, pentru că dacă ar fi existat atunci s-ar fi golit întreaga lucrare de mântuire a lui Hristos, nu ar mai fi avut rost întruparea lui Hristos. Când vorbim de mântuire înţelegem o comuniune de viaţă. Hristos când a plecat din această lume le-a spus ucenicilor : «Viaţa mea o dau vouă». Aceasta nu este viaţa Lui ca Om ci este viaţa Dumnezeului în Treime, este viaţa necreată, este dumnezeirea, la care noi trebuie să participăm ca să ne mântuim. Hristos a luat firea umană ca să ne dea posibilitatea de a participa la viaţa Treimică. Mântuitorul spune «Eu sunt viţa, voi mlădiţele, dacă o mlădiţă nu aduce rod, se taie şi se aruncă în foc», ceea ce înseamnă că atunci când cineva nu are Dreapta Credinţă este tăiat din Biserică, ceea ce au făcut Sfintele Sinoade tăind pe eretici din trupul Ei. Aşadar nu e posibil ca unul rupt din Biserică să aducă rod, pentru că rodul Bisericii este mântuirea. Diavolul nu se mântuieşte pentru că nu are smerenie. Un om dinafara Bisericii nu poate fi smerit, pentru că nu urmează Adevărului descoperit de Dumnezeu Întrupat**».

Cu siguranță parintele Dumitru Staniloae s-a implicat în mișcarea ecumenistă în mod sincer, așa cum a procedat inițial și teologul patrolog Theodoros Zisis, care mai tarziu va deveni un luptător fervent împotriva ecumenismului. Apoi spre sfarșitul vieții sale pământești el a realizat ce este ecumenismul, fară însă să corecteze lucrarile sale dogmatice legate de viziunea ecumenistă asupra **Bisericii celei Una și Unice**, inspirată din noua viziune eclesiologică apuseană, avandu-i ca parinti fondatori pe **dominicanul Yves Marie-Joseph Congar și pe jesuitul Karl**

Rahner (https://en.wikipedia.org/wiki/Karl_Rahner#Non-Christian_religions), care au fost defapt temerarii concepției ecumenice asupra **Bisericii** exprimata prin **Conciliul II Vatican** și anume **Biserica Deplina(Katholiki Ekklisia)** în raport cu **bisericile nedepline**(Biserica Ortodoxa, Bisericile Orientale Necalcedoniene, Bisericile Protestante, Bisericile Neoprotestante, Religiile Monoteiste, Religiile Politeiste, Ateismul alaturat de fapte bune) care se gâsesc ca niște cercuri concentrice în jurul **Bisericii Romano- Catolice**. Este interesantă și exprimarea **Biserica cea Una** (http://www.magisteriu.ro/unitatis-redintegratio-1964/) **rezidă în Biserica Romano-Catolică**, aceasta fiind schimbarea fundamentală facută de **Conciliul II Vatican** în Decretul despre Ecumenism, **dacă Conciliul I Vatican afirma că Biserica Romano-Catolică este Biserica cea Una și Unică, Conciliul II Vatican spune doar ca Biserica cea Una și Unică rezidă în Biserica Romano-Catolică.**

Dacă cineva citeste cu atenție **Decretul despre Ecumenism al Conciliului II Vatican** și face o paralelă cu **Documentul Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine a numitului Sfântul și Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe** ***(****http://basilica.ro/sfantul-si-marele-sinod-relatiile-bisericii-ortodoxe-cu-ansamblul-lumii-crestine-document-oficial/)* va fi frapat de asemanarea ideologică izbitoare.

În ambele documente transpare ideea de **biserică deplină** în raport cu **bisericile nedepline**, de aceea observam și denumirea confesiunilor creștine cu termenul **biserică** și ideea refacerii unității creștine și ideea minimalismului dogmatic, anume credința minimală în Sfânta Treime și în Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor atât în Sinodul din Creta cât și în Documentul despre Ecumenism a Conciliului II Vatican.

De aceea putem sa spunem, fară să greșim că Sinodul din Creta s-a vrut a fi un Vatican II al Ortodoxiei. Dar se pare că încă nu sunt pe deplin pregatite conștiintele ortodoxe ca sa primească în întregime ca și corp eclesial noua eclesiologie *c*are este contrară gândirii Sfintelor Sinoade Ecumenice *și a* Sfinților Părinti care au anatematizat ereziile și pe eretici, numindu-i nebuni, lipsiți întru totul de Harul mântuitor, pierduți, atâta timp cât se gasesc prin învațatura lor distorsionată înafara Bisericii celei Una, Bisericii Ortodoxe așa cum insași anatemele Bisericii ne arată.

Este important faptul că parintele Dumitru Staniloae nu a murit marturisind erezia ecumenistă ci a ajuns la cunașterea faptului că toată aceasta mișcare nu este de la Dumnezeu „**Eu nu sunt pentru ecumenism; socotesc că ecumenismul este produsul masoneriei; iarăşi vor să relativizeze credinţa adevărată. A avut dreptate Biserica zicând că nu prea suntem uniţi (noi ortodocşii între noi n.n.). Ecumenismul este pan-erezia (a toată erezia n.n.) timpului nostru. „Au venit odată şi aici, la un congres al ecumeniştilor. Şi unul dintre reprezentanţii lor a susţinut ideile socialiste (adică comuniste n.n.). Eu i-am combătut şi vorbeam mereu de Hristos. Iar ei mă întrebau; «De ce tot vorbiţi de Hristos? Aici este vorba de *altceva,* nu de Hristos.» S-au supărat teribil, şi după ce am plecat, m-au criticat foarte tare pentru că vorbeam *de Hristos* şi nu de probleme de astea sociale. De ce să mai stau de vorbă cu ei care au făcut femeile preoţi, sunt de acord cu homosexualii, nu se mai căsătoresc...**" Ortodoxia şi internaţionalismul religios,Ed. Scara, 1999

Dialogul cu restul lumii creștine este o datorie a Bisericii celei Una si Unice, lucru pe care Parintele Dumitru Staniloae a încercat sa-l faca, având mijloacele comunicarii și a filosofiei vehiculate în epocă. El a încercat să arate, așa cum el a putut, frumusețea ortodoxiei pe care simțea nevoia să o transmită și celor care nu o cunoșteau, dar din păcate iată că a transmis și învățături alterate care nu reprezintă ortodoxia. Misiunea apostolică a Bisericii se realizează pe coordonatele corecte ale Dogmelor Ei, prin care nu putem altera Eclesiologia Bisericii pentru a fi în duhul lumii seculariste, pierzând prin aceasta Duhul lui Hristos, singurul dătător de Unitate în Adevar și singurul care poate să îi aducă pe eterodocși la mantuire.

Pentru lumea secularizată **eclesiologia Bisericii** este o nebunie și o intoleranță, însă întotdeauna creștinismul autentic a scandalizat lumea filosofiilor seculare ale fiecarei epoci. Orice încercare de îmbinare a ceea ce este Revelat de Dumnezeu cu filosofiile lumii duce la erezie, care are ca efect lipsa vindecării și a mântuirii. De aceea **minciuno Sinodul din Creta**, care este fructul a 100 de ani de amestecare între Adevarul Revelat și filosofiile lumești este un corp străin în Biserica lui Hristos care va fi tăiat la rândul sau de către Sinodul rânduit de Dumnezeu pentru a eradica și această învațatură neo varlaamită. Ne rugăm ca Dumnezeu să scoată un nou Sfânt Grigorie Palama care să fie îndreptător credinței. Dar este de datoria fiecaruia dintre noi să respingem în spațiul nostru

eclesial aceste corpuri straine care sunt ereziile.

În contextul pseudo Sinodului din Creta, mulți teologi români se folosesc de argumente din asa zisa „Teologia Dogmatică Ortodoxă” volumul II partea de eclesiologie a Părintelui Dumitru Staniloae pentru a justifica denumirea de „biserici” pentru eretici, ba mai mult, arată că părintele profesor Dumitru Stăniloae a mers mai departe, denumind pe eterodocsi „biserici nedepline” așa cum le numeste și Conciliul II Vatican, punct de referintă al Romano-Catolicilor. Putem exemplifica atît din experiența discutiilor teologice personale pe care le-am purtat cu profesori de Dogmatică de la diferite Facultați de Teologie cât și cu argumentele aduse de Aurel Pavel și Ciprian Iulian Toroczkai în tendențioasa carte numită „Adevaratul și falsul ecumenism”, editura Universitatii „Lucian Blaga” din Sibiu, în Capitolul „Bisericile nedepline” și „Sobornicitatea deschisa” pg. 143, în care cei doi profesori de la Universitatea Teologica din Sibiu afirmă că cea mai mare contribuție a Parintelui Dumitru Staniloae la mișcarea ecumenică este principiul „unitate în diversitate”, totodată se afirmă pe baza textelor neântemeiate patristic ale Parintelui Stăniloae că există o relație paradoxală între „Biserica Ortodoxă” și „Bisericile nedepline” ce sunt formate într-o anumită legatură cu Biserica, Biserica cuprinzând, într-un fel, toate confesiunile despărțite de Ea, că Biserica „depașește granițele Sale canonice, fiind prezentă în diferite grade în întreaga creație…. cea mai mare apropiere de Biserica Deplină(cea ortodoxa) o au celelalte confesiuni crestine. Legat de problema mântuirii, cei doi profesori, bazandu-se iarași pe același text dea dreptul eretic, afirmă că Părintele Stăniloae nu avea „o viziune exclusivistă asupra mântuirii”, el lăsând deschisă „posibilitatea mântuirii și înafara Bisericii Ortodoxe”.

Conceptul eretic de „**sobornicitate deschisă”** este un alt concept pe care profesorii îl comentează: **Această plenitudine a Bisericii ca Trup al lui Hristos, reclamă cu necesitate „unitatea în diversitate”…. și la actualizarea învățăturii creștine trebuie să-și aducă o contribuție și tradițiile altor formațiuni creștine(neortodoxe)?!**

Iar mai departe se afirmă în mod eretic că a fi Sobornicesc însemnă a fi mereu deschis spre alte exprimari și concepte teologice, numai asa se poate realiza „**unitatea în diversitate**” ?? Iată deci cum în teologie este introdus **relativismul total** folosindu-se de scrieri eretice ale Parintelui Dumitru

Staniloae.

Aceste concepte se opun învățăturii Sfinților Părinți ai Bisericii și Sfintelor Sinoade Ecumenice și Locale care tranșeaza clar Adevarul de mincina ereticilor prin **Anateme**.

preot Matei Vulcanescu

sursa: ortodoxiacatholica.wordpress.com